

Igazi polkát Budakeszin játszanak

A Wagner-együttes sokat van úton, de a Tracspartin érzi magát a legjobban TORÓ ISTVÁN FELVÉTELE

Wagner Máttyás piros mellényes, fekete nadrágos zenészeinek még a budakeszi főutcán is vannak hódolói. Messze elhallatszik a sváb fúvóegyüttes muzsikája, a járókelők közül többen is megállnak. Nevet a pirosposztag arcú, alacsony termetű ember, amikor ezt megemlíti. Aztán komolyra fordítja a szót.

Tizenkét éve játszik együtt a 14 tagú együttes, s ebből tíz éve a tracspartin. Sokan ismernek bennünket Budakeszin és környékén, de még egy kicsit messzebb is.

A budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Ház híres Tracspartiján vagyunk, a Buda környéki svábok kedvenc találkozóján. A művelődési ház munkatársa németül beszél egy ir-skót párral, akiket a zene becsábított, leszurkolják ők is a kétszáz forintos belépőt.

Nem igazán nyereséges rendezvény ez, de olyan hagyománya van, hogy még más megyéből is jönnek. Zömmel idősek, nyugdíjasok vagy közel ahhoz. Vecsésről egy egész busszal érkeztek, harminchatan.

Az emeleti nagyteremben az asztalokat összetolták, enni-inni való bőségesen akad rajtuk. Szól a zene: főleg régi német nóták, polkák, keringők, de a közelmúlt örökzöld dallamai is életre kelnek. A sramlizene viszi a prímet. Dübörög a tánc, a zakók már rég lekerültek, néhol még a nyakkendő is. A vecsésiek közé ülök beszélgetni, akik földművesek, iparosok.

Megszerettük nagyon a zenekart, az itteni embereket. Mi a helyi nyugdíjasklub tagjai vagyunk, összedobjuk a pénzt, buszra ülünk, és jövünk – mondja Matheisz József. – A sváb pol-

kát igazán jól csak itt játszzák. Befogadtak bennünket, elbeszélgetünk a múltrol, a negyven évvel ezelőtti szerelmekről.

Petrányi Józseftől megtudom: a vecsési gazdakör alighanem megszűnik, ezért járnak át Budakeszire. Magyar Imréné még hozzátesszi, hogy ilyen jó rezesszabandá nincs is a környéken. Erre többen is bólogatnak.

A hangulat emelkedik, a zenekar éppen frissít. Wagner úr is törölgeti a homlokát.

Órórn nézi, ahogy forgatják egymást. Mi sok helyen muzsikáltunk már, Németországban, Ausztriában is, de ilyen lelkes közönséget, mint Budakeszin, még nem nagyon láttunk. Rendszeresen járnak ide Szigetszentmártonból, Taksonyból, Budaörsről, Diósdról, Perbálról, Biatorbágyról.

T. I.

Feltámasztott kultúrház Kemencén

A szó szoros értelmében feltámasztották Kemence művelődési házát, amelyet két évvel ezelőtt életveszélyesnek nyilvánítottak. Az erdészet egykori fűrésztelepeinek gépháza töltötte be a művelődési ház funkcióját egészen addig, ameddig használatát meg nem tiltották. Mivel az épület rekonstrukciójára nem volt pénz, az önkormányzat átmeneti megoldást választott, azaz az ügy dűcoltatta alá az épületet, hogy az újra használhatóvá vált.

Az épületben korábban mozi is működött, de a rendszeres filmvetítések felújítására nincs remény. Viszont régebben rendeztek itt bálokat, műsoros esteket, lakodalmakat, vásárokat, és ezeknek szeretnének újra helyet biztosítani. A „feltámasztott kultúrház” első rendezvénye az egyéves fennállását ünneplő helyi zenekölő hangverseny volt, és a koncerttel hagyományt is kívántak teremteni.

Csomád ragaszkodik visszakapott iskolájához

Csomád, ez a hétszázhusz lelket számláló község nagyon ragaszkodik iskolájához, amely húsz év után szerezte vissza felső tagozatát. Vagy ahogy az Esztergály Mihály Általános Iskola igazgatója fogalmazott: minden csomádi bármilyen áron meg akarja tartani az iskolát. Debreceni Gáborné igazgató szavaiból arra lehet következtetni, hogy a falubelieket most két dolog foglalkoztatja: a képviselő-testület feloszlása, illetve az ezt követő választás, valamint az a lapunkban megjelenő hír, miszerint drága a csomádi iskola.

Az igazgató szerint az iskola valóban drága, amelyet óvni, vigyázni, megtartani kell. Ha az előző testületnek nem lett volna módja rá, nem hozott volna komoly anyagi áldozatot azért, hogy megteremtse a helyben történő, teljes nyolcosztályos oktatás tárgyát és személyi feltételeit. Az 1994 szeptemberétől már nyolc osztállyal induló iskolának jelen-

leg 65 tanulója van, és 1992/93-as tanévtől az alsó tagozat már nem összevont, hanem osztálybontásban működött. Az iskola múlt évi költségvetése – korábbi hírlévként eltérően – nem érte el a kilencmillió forintot.

Az, amit az igazgató kihangsúlyozott, egybecseng a más kis településeken is hangoztatottakkal: iskola nélkül a fiatalok elvándorlása szinte megállíthatatlan. A helyben történő iskolázás feltételeinek megteremtésével régi vágya teljesült a község lakóinak, az itt élők ugyanis vallják, hogy egy település csak akkor marad életképes, ha a különböző generációk együttélése biztosított, ennek pedig feltétele, hogy iskola is működjön.

Debreceni Gáborné szerint a község szellemi életének központja lett az iskola, megtartása, fejlesztése azért is fontos, mert maga a falu is fejlődés előtt áll.

B. J.

Kiállítást nyitottak a kocsmában

A jó ötletet értékelik a bényeiek

Bénye azok közé a Pest megyei kistelepülések közé tartozik, amelyeknek nincs önálló művelődési házuk. A könyvtárban sincs csücsforgalom. A rendezvények tartására alkalmas faluházbeli nagyteremben működő ifjúsági klub megszűnt, a helyiségben közmeghallgatásokat, testületi üléseket, házasságkötéseket tartanak, esetleg földárveréseket. Nagyon ritkák az iskolán kívüli kulturális rendezvények. Nem kis bátorság kell tehát egy kiállítás megrendezéséhez – hát még akkor, ha a művészpártolók egy kocsmát választanak helyszínül.

A Piros Hetes nevet viselő vendéglátó intézmény vezetője, Kalmár Attila a tetőtérbeli galéria kidolgozásakor aligha forgatott a fejében kultúrmisszióval kapcsolatos elképzeléseket. Ezt jelzi, hogy a fő helyen egy biliárdasztal kapott helyet, amely most két hétre a sarokba szorult, s részben képtartóként funkcionál. A kocsmái kiállítás ötlete a tulajdonos és Dancs Ferenc, a helyi általános iskola tanárának fejből pattant ki.

En már régebről ismertem a két fiatal festőt, a tápióbszei Illés Mártát és a tápiószzei Káplár Bélát. Az utóbbival egy vásáron találkoztam, megértették a képeit. Ismerve a vidéki fiatalkorúak nehéz helyzetét, először az

iskolába hívtam meg, de – igaz, ami igaz – a kollégáim nem tanúsítottak a képei iránt akkora érdeklődést, mint amire számítottam – mondta Dancs Ferenc.

Egy kocsmárosnak a képkiallítás nem jelent forgalomkiesést? Hiszen egy helyiséget elfoglal, szünetelnek a biliárdpartik. – Nem tudom, miért csökkenne? – kérdez vissza Kalmár Attila. – A törzsvendégek biztosan jönnek, s remélem, meg is nézik a képeket. Ha pedig azok, akik kifejezetten a kiállítás miatt néznek be, s meg is isznak valamit – akár alkoholt, akár üdítőt –, az jó. De a lényeg mégis az, hogy tudok segíteni, hogy ebben a kis faluban is történjen valami. Akiben ott szunnyad az érdeklődés, biztosan tüstén magát a kocsmával kapcsolatos előtérleteken.

A kiállítás megnyitóját mondó Hégyel Gábor, a Monori József Attila Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola tanára is két ígéretes életút egyik első állomásaként értékelte a bényei kiállítást. Illés Márta és Káplár Béla egymással is ebből az alkalomból találkozott először. Más-más érdeklődési kört, stílust, ízlést képviselnek, szokatlan környezetben kiállított képeik mégis kiegészítik egymást. Talán a közös tápióvidéki gyökerek, a táj-, illetve emberszeretet okán. Káplár Béla,

akit egészségromlása miatt leszázalékoltak, kénytelen áruba bocsátani a képei, s a Bényen bemutatottaknak körülbelül a fele már el is kelt. Illés Márta, a tanítóképző főiskola hallgatója elsősorban tanulmányjellegű rajzait, festményeit állította ki, amelyek meglepően biztos szakmai tudásról és művészi érzékenységről tanúskodnak.

A kiállítás házigazdája, Racskó Károly polgármester is feleslegesnek tartotta a meglepő helyszínról utaló kérdést.

Szerintem a lényeg az, hogy egyáltalán akadnak ma is helybéli, művészpártoló emberek, s akadnak, akik megnézik a kiállítást – mondta. – Lehet, hogy itt többen is látják majd, mintha a faluházba vittük volna. Nem beszélve arról, hogy ott a nyitva tartás, a folyamatok őrés költségei lényegesen nagyobbak lettek volna. Csak az fáj egy kicsit, hogy a megnyitói közönségnek be kellett mutatkoznom, mert sajnos csaknem több volt a más faluból érkezett érdeklődő, mint a helyi. Talán a hátralevő egy hét alatt közülük is többen megnézik majd a szimpatikus alkotók képeit, s ha a rendezők hagyományt képesek teremteni a kezdeményezésből, akkor pezsgés kezdődhet a falu kulturális életében.

Vereszi János

Újra a riporterjátékról

Január 30-i, keddi számunkban riporterjátékunk győzteseit soroltuk fel, miközben voltunk a technika játszó, s összecsúsztatva írásunk két bekezdését úgy, hogy kimaradt néhány sor. A szöveg helyesen:

A második díjat a váci Árpád Fejedelem Általános Iskola 8/a osztályának ítéltük, amelynek diákjai Újvári Istvánról, a váci Boronkay György Műszaki Középiskola Apáczai Csere János-díjas tanáráról, számos matematikai tan- és segédkönyv alkotójáról írtak. Magát a témaválasztást is szimpatikusnak találtuk, hiszen meglehetősen ritka, hogy a híres, népszerű emberek közül éppen egy pedagógus szakmai és emberi sikereire legyenek kíváncsiak a gyerekek. A váciak nemcsak kíváncsiak voltak, de remekül meg is írták pályamunkájukat. A harmadik díjat a gödöllői Petőfi Sándor Általános Iskola „Petőfirka” diákújságíró-csapatja kapta. Szekeres Erzsébet textiliparművésszel beszélgettek, írásuk kedves, okos, szép munka.

Tabán Galéria Vácott

Tabán Galéria néven, nem messze a város főterétől, elsősorban a váci és környéki alkotók műveit bemutató galéria nyílt, hogy lehetőséget teremtsen az ott élő művészek számára képeik, grafikáik értékesítésére.

Madách-vetélkedő Kismaroson

MUNKATÁRSUNKTÓL

A kismarosi általános iskolában a kultúra napja alkalmából olyan vetélkedőt rendeztek, amelyre a diáksereg alighanem jó ideig emlékezni fog.

A vetélkedőt, amely Madách Imre élete és Az ember tragédiája című műve köré összpontosult, idejében meghirdették, a finis azonban így is egybeesett a félelvé hajrával. Ennek ellenére százszázit gyerek vette a fáradságot, hogy búvárkodjon a könyvtárban, és szerepet tanuljon. Kicsik és nagyok egyaránt lehetőséget kaptak a megmérettetésre. Az alsó tagozatosok – harmadik osztálytól – egy komoly felkészülést

igénylő teszt kitöltésével adtak számot tudásukról, a felsősök viszont színpadra állították a Tragédia egy-egy színet. A díszleteket, a jelmezeket is maguk készítették, s olyan komolyan vették a feladatot, hogy akadt, aki remegett a lámpalától fellépés előtt. Almos László iskolaigazgató már csak emiatt is azt mondja: jó, ha beleszoknak a diákok a nyilvános szereplésbe, hiszen a zeneiskolásoknak például – akiknek többször is alkalmuk van közönség elé lépni – ez már nemigen jelent gondot.

Végül remekül sikerült minden, tanár és diák egyaránt úgy vélekedett: megérte a fáradságot, jövőre érdemes folytatni.

Százéves református iskola

Skóciából jött az új lelkész

A bugyi református iskola kerek százéves, a községben sokan élnek, akik még az államosítás előtti időkben koptatták itt a padokat s az itt kapott útravalóval indultak el az életbe. Náluk három generációval fiatalabb Illés Dávid tiszteletes úr, aki azzal az eltökéltséggel érkezett Bugyiba, hogy újraéleszti az egyházi oktatás hagyományait.

Miért éppen Bugyira esett a választás? – kértem Illés Dávidtól, aki különben, Skóciában fejezte be tanulmányait.

Évekig Hegedűs Lóránt püspök úr mellett szolgáltam, s így nagyjából tudtam, hol vannak olyan ingatlanok, amelyek egykor egyházi tulajdonban voltak. Ennek ismeretében pályáztam Bugyi községbe, amikor megüresedett a lelkézi poszt. Beiktatásom után felkerestem a polgármestert, és jeleztem, hogy az 1989-ben életbe lépett törvény alapján igényt tartunk a volt egyházi iskolára. Szatmári Benő nem támasztott akadályokat, s a képviselők is megértően bizonnyultak. Pest megyében a legelső közt Bugyiban szállt vissza a tulajdonjog az egyháza. Ha csupán a jog szemszögéből nézem, nem történt semmi különös. Az önkormányzat helyt adott egy jogos kérdésnek.

Az 1994-ben kötött megállapodás értelmében az önkormányzat fokozatosan adja át az egyházi iskola négy tantermét. A teljes átadásra 1998-ban kerül sor, amikor a mostani elsőskök negyedikesek lesznek. Ez idő alatt felépül az új lelkészlak, a mostanit pedig átalakítják iskolának. Itt kap majd helyet az V-VIII. osztály, itt balagnak 2004-ben a mostani elsőskök.

Milyen érzés egyházi iskolában tanítani? – kérdeztem Andóné Pap Agnes tanítónőtől? – Nincs összehasonlítási alapom, én is, a férjem is itt kezdtük el a tanítást. Tavaly végeztünk a Nagykovácsi Református Tanítóképző Főiskolában. Jól érezzük itt magunkat, ajándék számunkra ez a huszonéves kisgyerekek. Hálásak vagyunk a szülőknek és az egyházközségnek, amiért ránk bízták az oktatásukat.

Margitai M. György

Szívhez, pénztárcához szóló kérés

Vasad sohasem dicsekedhetett közintézményei nagy számával vagy korszerűségével. A kisközségben beruházásokra csak ritkán jutott pénz, s olyankor mindig az éppen legégetőbb gondjait siettek enyhíteni. Már régen szükségessé vált az egyetlen iskola is, de mivel az alsóskök egy egyházi ingatlanban kaptak helyet, a bővítés túrta a halasztást. Tavaly azonban az egyház visszakerít Petőfi utcai épületét, ezért a nyári szünetben nagy összefogással a vasadiak a klubkönyvtárat új-

tották fel s alakították át úgy, hogy otthont adhasson néhány iskolai osztálynak, szakkörnek is. Ez azonban csak ideiglenes, s nem végleges megoldás.

A vasadi iskolának legalább két tanteremre és egy tornateremre, esetleg tornaszobára lenne szüksége. Az amúgy is nagy terheket vállaló, bár a hitel felvételétől következetesen elzárkózó önkormányzat pénztárcája most bizony vékonyka. A szükségben azonban a jó ötlet is nagy segítség. A remény forrása a képviselő-testület

által létrehozott Vasad Iskoláért-Kultúráért elnevezésű nyitott közalapítvány. Ennek révén próbálnak meg annyi pénzt összegyűjteni, amennyi a község oktatási és kulturális feltételeinek javításához kell. Az ösztendő legvégén bejegyzett alapítvány számláján máris 400 ezer forint van, de ennek a sokszorosára lenne szükség. Mivel az alapítvány nyitott, szívesen fogadják a helybéli polgárok, a tanya- vagy hétvégi ház-tulajdonosok felajánlásait, és a Vasadról elszármazottak

támogatását is. Magda Gyula polgármester nem titkolja: számítnak a községben régebben működő Irodaszék Kft. s a mostanában megtelepülő Miklaker és a Genzwein cég együttműködésére is. A Vasad Iskoláért-Kultúráért nyitott közalapítvány számláján (száma: 65 100 077 – 10 070 839) összegyűlt pénz a Mészáros Lajos által vezetett kuratórium kezeli, de természetesen szeretnék majd mielőbb a leendő kivitelezőnek átadni.

V. J.

T U D J A - E ! ?

HOGY A NISSAN AKCIÓ MÁR CSAK 1996. FEBRUÁR 15-IG TART?

Ajánlatunkból:	Listaár	Akciós ár	Listaár	Akciós ár
NISSAN Almera 1.4 LX 3 dr.:	2.060.000 Ft	1.820.000 Ft	NISSAN Vanette Cargo:	2.090.000 Ft + Áfa 1.970.000 Ft + Áfa
NISSAN Primera 1.6 SRI 4 dr.:	3.040.000 Ft	2.580.000 Ft	NISSAN URVAN P/V:	2.390.000 Ft + Áfa 2.090.000 Ft + Áfa

NISSAN RAPID KFT.

1149 Budapest, Mogyoródi út 32. Tel.: 220-5080 fax: 220-5100

PESTEN és BUDÁN

1037 Budapest, Zay u. 26. Tel.: 168-6075 fax: 188-2308